

[Udenrigsministeren]

nær sagt, blandt forslagsstillerne, for at de overhovedet kan gå ind for det.

Endvidere spørger hr. Jens Thoft mig: Hvad med Vestunionen? Agter regeringen fortsat at lade Danmark deltage i Vestunionens møder? Og hr. Jens Thoft siger, at det har man ikke fortalt om nogen steder at man har gjort. Dér må jeg korrigere hr. Jens Thoft: Forud for de møder i Vestunionen, hvor regeringen har deltaget efter invitation som observatører, er der givet en grundig orientering i Folketingets Udenrigspolitiske Nævn.

I den diskussion, der jo har været om, hvorvidt dette at orientere nævnet nu også er det samme som at orientere Folketinget, vil jeg gerne slå fast, at det er det; Folketinget nedsætter selv Det Udenrigspolitiske Nævn, og Folketingets partier har dermed givet nævnets medlemmer den opgave at modtage den form for orientering. Det vil sige, at når nævnet er orienteret, er Folketinget også orienteret. Dermed være ikke sagt, at de enkelte folketingsgrupper bliver orienteret, for det siger sig selv – det følger af den tavshedspligt, der gælder for drøftelserne i nævnet – at hvert ord, der siges dér, er omfattet af denne tavshedspligt.

Når hr. Jens Thoft spørger, om vi fortsat agter at deltage, kan jeg sige, at i det omfang, vi bliver inviteret som observatører til fremtidige møder i Vestunionen, og i det omfang, det skønnes vigtigt for varetagelse af danske interesser, at vi tager imod de invitationer, agter regeringen at gøre det, og vi agter på sædvanlig vis at diskutere spørgsmål i den forbindelse med Det Udenrigspolitiske Nævn.

Hr. Pelle Voigt henviser til den situation, der er opstået i Øst- og Centraleuropa efter opløsningen af Warszawapagten. Det er rigtigt, at lande som Ungarn, Tjekkoslovakiet og Polen nu har været med til at opløse den gamle Warszawapagt, og de har jo også, som hr. Pelle Voigt peger på det, gjort det klart, at de føler utryghed ved at kunne blive opfattet som en slags sikkerhedspolitisk tomrum. Der er ligefrem blevet talt om, som hr. Pelle Voigt også gjorde opmærksom på, at de gerne ville have en nærmere tilknytning til NATO.

Her må vi imidlertid nok erkende, at der er grænser for, hvad NATO har at tilbyde dem. Som hr. Pelle Voigt også selv var inde på, ville det jo kunne skabe mistanke i Sovjetunionen om, at NATO ville søge at udvide sit interesseområde, hvis der blev etableret mere formelle forbindelser.

Så melder sig det spørgsmål, som hr. Pelle Voigt også var inde på: Jamen hvad så? Hvad har vi så at tilbyde? Igen er jeg enig i det meget langsigtede perspektiv, der bliver lagt frem, nemlig at hvis vi på et tidspunkt kunne få en bredere sikkerhedsstruktur i Europa byggende på principper og deltagerkredsen i CSCE, ville det da være det ideelle. Jeg tror, vi må være realistiske og se, at det har meget lange udsigter. Det, vi har at byde på i mellemtiden, må være en nærmere politisk tilknytning til EF, hvad de lande jo også selv ønsker . . .

Formanden:

Jeg forstår godt, udenrigsministeren mener, han har grund til at standse sin tale, for der er ikke nogen – eller i hvert fald meget få – der lytter.

Udenrigsministeren (Ellemann-Jensen):

Jeg må sige til hr. Pelle Voigt, at svaret altså er, at man skal tilbyde disse lande en nærmere tilknytning til EF, hvad de lande også selv har anmodet om. Det får vi jo mulighed for allerede til sommer, hvor vi forhåbentlig kan afslutte associeringsaftale med netop lande som Tjekkoslovakiet, Ungarn og Polen. I den sammenhæng er det interessant at lægge det perspektiv ind i de nærmere forbindelser, at disse lande – det kan vi høre fra dem allerede i dag – vil være interesseret i et EF, der i stigende grad lader sikkerhedspolitisk samarbejde indgå i det politiske samarbejde. Det vil altså sige, at det, som jeg kunne forestille mig at hr. Pelle Voigt i hvert fald tidligere ville have været skeptisk – måske endda afvisende – over for, nemlig at give EF en voksende sikkerhedspolitisk dimension, måske i virkeligheden er det, der rummer svaret for de lande, hvis aktuelle interesser både hr. Pelle Voigt og jeg er interesseret i at kunne imødekomme.

Jens Thoft (SF):

Jeg er vældig beroliget af udenrigsministeren og har nu forstået, at ingen nogen steder ønsker en udvidelse af NATO's ansvarsområde, og det er jo så godt. Jeg konstaterer også, at jeg har en alliance med udenrigsministeren, i hvert fald om opfattelse af tavshedspligten i nævnet. Hvad det angår, bemærker jeg, at formanden for nævnet og et medlem af nævnet var uenige med udenrigsministeren, og det kan jo være interessant – det må vi nok undersøge bagefter.